

Китоби Дониёл - Саду бисту ҳаштум

Аҳамияти нубуввати таъмиди Масеҳ ва озмоиши Ё: ошкор сохтани хусусиятҳои се қудрати ҷаҳонӣ

Jeff Pippenger

2024-03-10

Мӯҳргузори 11 сентябри соли 2001, вақте ки фариштаи қавии боби ҳаждаҳуми Ваҳй нозил шуд, оғоз ёфт. Нузули ӯ ба воситаи нузули фариштаи Ваҳй 10 дар 11 августи соли 1840 пешнамоиш дода шуда буд, ва ҳамчунин ба воситаи нузули Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ. Таъмиди Масеҳ ба пеш, ба борони охир, ишора мекунад, ки он ҳангоме нозил шуд, ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру оварда шуданд. Қудрат аз боло оғоз ёфт, ва ҳамчунин дар ҳамон вақт қудрат аз поён (ҷоҳи беҳад) низ зоҳир мешуд, зеро Қаломи Худо ҳаргиз ноком намеонад.

Вақте ки Масеҳ таъмид гирифт, Ё дарҳол ба биёбон рафт ва чиҳил рӯз рӯза дошт, пас аз он Шайтон Ёро бо се озмоиш васваса кард. Ҳар яке аз он се озмоиш хусусиятҳои асосии ҳар яке аз он се қудратро ифода мекунад, ки ҷаҳонро ба Ҳармичидӯн мебаранд. Он се озмоиш ғурур буд, ки хусусияти аждаҳост; шаҳвати иштиҳо, ки хусусияти ҳайвон аст; ва тачовузкарона бар Худо таваккал кардан, ки хусусияти пайғамбари дурӯғин аст. Ғурур ва худболаӣ дар тасвири классикии Ишаё тавассути Люсифер ифода ёфтаанд.

Чӣ гуна аз осмон афтадаӣ, эй Люсифер, писари субҳ! Чӣ гуна ба замин сарнагун шудай ту, ки халқро нотаъон мегардонӣ! Зеро ту дар дили худ гуфтай: «Ба осмон боло хоҳам шуд, тахти худро аз ситорагони Худо болотар хоҳам бардошт; инчунин бар кӯҳи ҷамъомад, дар канораҳои шимол, хоҳам нишаст; аз баландиҳои абрҳо болотар хоҳам баромад; мисли Ҳаққи Таоло хоҳам шуд». Аммо ту ба дӯзах фуруд оварда ҳоҳӣ шуд, ба аъмоқи ҷоҳ. Онҳое ки тӯро мебинанд, ба ту бодикқат назар хоҳанд афканд, ва тӯро мулоҳиза карда, хоҳанд гуфт: «Оё ин ҳамон мард аст, ки заминро ба ларза меовард ва салтанатро ба ҷунбиш меовард?» Ишаё 14:12–16.

Панҷ бор Люсифер дар дили худ эълон мекунад: «Ман хоҳам». Шайтон, ки замоне «норанги нур» (Люсифер) номида мешуд, вале ҳоло фақат торикиро мебарад, ҳамон аст, ки «миллатро ба ларза меовард». Аз назари нубувват ӯ бо «миллатҳо» алоқаманд аст, зеро ӯ роҳбари иттиҳоди шариронаи миллатҳо ва низ иттиҳоди тоҷирон аст, ки дар бобҳои ҳадаҳум ва ҳадаҳуми Ваҳй шиносӣ шудааст.

«Подшоҳон ва ҳокимон ва волиён бар худ нишони зиддимасеҳро гузоштаанд, ва онҳо ҳамчун аждаҳо муаррифӣ шудаанд, ки меравад то бо муқаддасон ҷанг кунанд,—бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд». Testimonies to Ministers, 38.

Ҳангоми таъмиди Масеҳ Рӯҳулқудс нозил шуд, ки давраи пас аз 11 сентябри соли 2001-ро ба таври рамзӣ ифода мекард. Пас аз таъмиди Худ, Шайтон Масеҳро васваса кард ва пешниҳод намуд, ки ба Масеҳ он қудратро диҳад, ки ҳуди Шайтон барои ҳукмронӣ бар

подшоҳиҳои ҷаҳон ба қор мебарад, зеро ҳангоми сукути Одам, Шайтон ҳокими подшоҳиҳои ҷаҳон гардида буд.

Ва иблис Ёро бар кӯҳи бисёр баланд бароварда, дар як лаҳзаи вақт ҳамаи мамолики ҷаҳонро ба Ё нишон дод. Ва иблис ба Ё гуфт: «Тамоми ин қудрат ва ҷалоли онҳоро ба Ту хоҳам дод, зеро он ба ман супурда шудааст, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳам, медиҳам. Пас, агар Ту маро сачда кунӣ, ҳамааш аз онӣ Ту хоҳад шуд». Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: «Аз пеши Ман дур шав, эй шайтон; зеро навишта шудааст: “Худованд Худои худро сачда намо, ва танҳо Ёро ибодат кун”». Луқо 4:5–8.

Ду хусусияти асосии Рими папавӣ (ваҳшӣ) ин зинокорӣ ӯ ва «таом»-у шароби заҳролуде мебошанд, ки ӯ паҳн мекунад.

Аммо бар ту чанд чизе дорам, зеро ту он зан Изобалро, ки худро набия меномад, иҷозат медиҳӣ, ки таълим диҳад ва бандагони Маро гумроҳ созад, то зино кунанд ва чизҳои ба бутҳо қурбонишударо бихӯранд. Ваҳй 2:14.

«Ғизо» ва нӯшокӣ, ки вай пешкаш мекунад, таълимоти дурӯғини ӯст.

«Гуноҳи бузурге, ки бар зидди Бобил нисбат дода шудааст, ин аст, ки вай “ҳамаи халқҳоро аз майи ғзаби зинои худ нӯшонид.” Ин ҷоми мастие, ки вай ба ҷаҳон пешкаш мекунад, таълимоти бардурӯғеро ифода менамояд, ки ӯ дар натиҷаи пайванди ғайришаръии худ бо бузургони замин пазируфтааст.» Муборизаи Бузург, 388.

Ҳамчунин ҳайвони католисизм ҷаҳонро бо ҷодугарихояш фиреб медиҳад, ки ин боз ҳам чизест, ки аз дарун қабул карда мешавад.

Ва нури ҷароғ дигар ҳаргиз дар ту нахоҳад дурахшид; ва овози домод ва арӯс дигар ҳаргиз дар ту шунида нахоҳад шуд; зеро тоҷирони ту бузургони замин буданд; зеро ҳамаи халқҳо бо сеҳрҳои ту фирефта шуданд. Ваҳй 18:23.

Калимаи юнонӣ, ки ҳамчун «сеҳру ҷодуҳо» тарҷума шудааст, pharmakeia аст, ки маънои доруворӣҳоро дорад. Ҷоми тиллоӣ дар дасти ӯ на танҳо ҷомест барои нӯшидани май, балки ҳамчунин он ҷомест, ки дар он муъҷунӣ тиббии сеҳрангези ӯ омода ва пешкаш карда мешавад. Дар ҷаҳони муосири имрӯз, он муъҷунҳои сеҳрангез бештар на дар ҷом, балки ба воситаи сӯзанҳо расонида мешаванд. Вақте ки Шайтон баъд аз қонуни якшанбе ба қарибӣ оянда зоҳир гардад, ӯ мӯъҷизаҳои шифо ба амал хоҳад овард. Мӯъҷизаҳое, ки бо он муъҷунҳо ва таълимоти дурӯғини папагӣ алоқаманд буданд, бо он нишон дода шуданд, ки Шайтон ба Масеҳ гуфт мӯъҷизае ба амал оварад ва сангро ба нон табдил диҳад.

Таърихи пешгӯёнаи пеш ва пас аз қонуни якшанбе дорои ҳамон хусусиятҳост. Давраи имтиҳони симои ҳайвон барои адвентизм, ки ба қонуни якшанбе дар Иёлооти Муттаҳида меоварад, намунаи давраи имтиҳони симои ҳайвон барои тамоми ҷаҳон аст. Аз ин рӯ ба мо хабар дода шудааст, ки «ҳамон бухрон бар қавми мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад».

Муъчизаҳои шифоҳои шайтонӣ, ки Шайтон пас аз қонуни якшанбе ба амал меоварад, «ҷодугариҳо»-и ба ном тиббро ифода мекунад, ки дар тӯли таърихе, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз меёбад, ба мардум ҳамчун ҳақиқат пешниҳод карда мешаванд. Исо гуфт, ки: «инсон на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо». «Ғизо»-и Рум анъанаҳо ва расму ойинҳоест, ки вай онҳоро болотар аз Каломи Худо қарор медиҳад.

«Дар он ҳаракатҳое, ки ҳоло дар Иёлоти Муттаҳида барои таъмин намудани пуштибонии давлат аз муассисаҳо ва расму ойинҳои калисо чараён доранд, протестантҳо аз паси қадамҳои папагароянд. Балки бештар аз ин, онҳо барои папагӣ дари боз мекунад, то дар Амрикоии протестантӣ он волоиятеро, ки дар ҷаҳони қадим аз даст додааст, боз ба даст оварад. Ва он чи ба ин ҳаракат аҳамияти бештар мебахшад, ҳамин воқеият аст, ки ҳадафи асосии дар назар дошташуда маҷбури гардонидани риояи якшанбе мебошад — одате, ки аз Рум сарчашма гирифтааст ва онро ҳуди ӯ ҳамчун нишони ҳокимияти худ иддао мекунад. Ин рӯҳи папагӣ аст — рӯҳи мутобиқ шудан ба урфу одатҳои дунявӣ, арҷгузори ба суннатҳои инсонӣ болотар аз аҳкоми Худо, — ки ба калисоҳои протестантӣ сироят карда, онҳоро мебарад, то ҳамон кори боло бурдани мақоми якшанbero анҷом диҳанд, ки папагӣ пеш аз онҳо анҷом додааст». Муборизаи Бузург, 573.

Анъана ва урфу одат он «ғизои» таълимотие мебошанд, ки ҳайвон ба ҷойи Каломи Худо иваз мекунад, то ки бутпарастии ғайрияҳуди худро боло бардорад.

«Чӣ гуна Калисои Румӣ худро аз иттиҳами бутпарастӣ сафед карда метавонад, мо намебинем. Дуруст аст, ки вай эътироф мекунад, ки Худоро ба воситаи ин суратҳо ибодат менамояд; ҳамчунин исроилиён низ чунин карданд, вақте ки дар пеши ғӯсолаи тиллоӣ сачда намуданд. Аммо ғазаби Худованд бар зидди онҳо аланга гирифт, ва бисёре кушта шуданд. Худо онҳоро бутпарастони бедин эълон намуд, ва имрӯз низ ҳамин навишта дар дафтарҳои осмонӣ бар зидди онҳое сабт мегардад, ки ба суратҳои муқаддасон ва ба ном мардони муқаддас сачда мекунад.»

«Ва ин ҳамон дине аст, ки протестантҳо ба он бо чунин илтифоти зиёд нигоҳ карданро оғоз намудаанд ва ки дар ниҳоят бо протестантизм муттаҳид хоҳад шуд. Аммо ин иттиҳод ба воситаи тағйир ёфтани католицизм амалӣ нахоҳад гашт; зеро Рум ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Вай иддаои маъсумият мекунад. Ин протестантизм аст, ки тағйир хоҳад ёфт. Қабул кардани ақидаҳои озодандешона аз ҷониби он, онро ба ҷое хоҳад расонд, ки битавонад дасти католицизмро бифишорад. “Китоби Муқаддас, Китоби Муқаддас, асоси имони мост”, — ин нидои протестантҳо дар замони Лютер буд, дар ҳоле ки католикҳо нидо мекарданд: “Падарон, урфу одат, анъана.” Акнун бисёре аз протестантҳо исбот кардани таълимоти худро аз Китоби Муқаддас душвор меёбанд, ва бо вучуди ин онҳо часорати ахлоқиро надоранд, ки ҳақиқатро, ки салибро дар бар мегирад, бипазиранд; бинобар ин, онҳо босуръат ба мавқеи католикҳо меоянд ва, бо истифода аз беҳтарин далелҳое, ки барои сарпечӣ аз ҳақиқат доранд, ба шаҳодати Падарон, ва ба урфу одатҳо ва аҳкоми одамон истинод мекунад. Бале, протестантҳои асри нуздаҳум дар беимонии худ нисбат ба Навиштаҳо босуръат ба католикҳо наздик мешаванд. Аммо имрӯз низ миёни Рум ва протестантизми Лютер, Крэнмер, Ридли,

Хупер ва лашкари пуршарафи шаҳидон ҳамон қадар жарфи васеъ вучуд дорад, ки вучуд дошт, вақте ки ин мардон он эътирозро баён карданд, ки ба онҳо номи протестантҳоро дод.»

«Масеҳ протестант буд. Ў бар зидди ибодати зоҳирии миллати яҳуд, ки машварати Худоро бар зидди худ рад карда буданд, эътироз намуд. Ў ба онҳо гуфт, ки аҳкоми одамонро ба ҷойи таълимоти динӣ меомӯзонанд, ва худ намоишкорон ва риёкорон мебошанд. Монанди қабрҳои сафедшуда, аз берун зебо буданд, вале аз дарун пур аз нопокӣ ва фасод. Таърихи Ислоҳгарон ба Масеҳ ва ҳаввориён бозмегардад. Онҳо берун омаданд ва худро аз дине, ки аз шаклҳо ва маросимҳо иборат буд, чудо карданд. Лютер ва пайравонаш дини ислоҳшударо ихтироъ накарданд. Онҳо фақат онро, чунон ки Масеҳ ва ҳаввориён пешниҳод намуда буданд, пазируфтанд. Китоби Муқаддас ба мо ҳамчун роҳнамои кофӣ пешниҳод шудааст; аммо поп ва коргузорони ӯ онро аз мардум дур месозанд, гӯё ки лаънате бошад, зеро он даъвоҳои ботили онҳоро фош месозад ва бутпарастии онҳоро сарзаниш мекунад». Review and Herald, June 1, 1886.

Муъҷизаҳои шифобахшӣ, ки асоси рӯҳгароиро ташкил медиҳанд, василаи маъмулии фаъолияти ӯянд.

«Бисёриҳо мекушанд зухуроти рӯҳониро чунин тавзеҳ диҳанд, ки онро комилан ба қаллобӣ ва ҳунариҳои найрангбозонаи миёнарав нисбат медиҳанд. Аммо, ҳарчанд дуруст аст, ки натиҷаҳои фиребкорӣ бисёр вақт ҳамчун зухуроти ҳақиқӣ ҷилва дода шудаанд, ҳамчунин намоишҳои ошкори қудрати фавқуттабӣ низ вучуд доштаанд. Так-туки асроромезе, ки спиритизми муосир бо он оғоз ёфт, натиҷаи ҳила ё зиракии инсонӣ набуд, балки амали мустақими ғарибонагонӣ шарир буд, ки ба ин васила яке аз фиребҳои бисёр муваффақи ҳалокатовари ҷонҳоро ворид карданд. Бисёриҳо ба дом хоҳанд афтод, зеро бовар хоҳанд кард, ки спиритизм фақат як фиреби инсонӣ аст; вақте ки онҳо рӯ ба рӯи зухуроте оварда мешаванд, ки наметавонанд ҷуз ҳамчун фавқуттабӣ ба онҳо назар кунанд, фирефта хоҳанд шуд ва ба қабул кардани онҳо ҳамчун қудрати бузурги Худо бурда хоҳанд шуд.»

Инҳо ба шаҳодати Навиштаҳо дар бораи қорҳои аҷиб, ки Шайтон ва омилони ӯ ба амал меоваранд, эътино намеkunанд. Бо ёрии шайтонӣ ҷодугарони фиръавн тавонистанд қори Худоро тақлид намоянд. Павлус шаҳодат медиҳад, ки пеш аз омадани дуҷуми Масеҳ зухуроти монанди қудрати шайтонӣ низ хоҳад буд. Омадани Худовандро бояд «амали Шайтон бо ҳар гуна қудрат ва аломатҳо ва муъҷизаҳои дурӯғин, ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ» пешгузарӣ намояд. 2 Таслӯникиён 2:9, 10. Ва ҳавворӣ Юҳанно, қудрати муъҷизаофаринеро, ки дар айёми охир зоҳир хоҳад шуд, тавсиф намуда, эълон мекунад: «Ў муъҷизаҳои бузург ба амал меоварад, ба дараҷае ки ҳатто дар пеши назари одамон аз осмон ба замин оташ мефурорад, ва соқинони заминро ба воситаи он муъҷизаҳо, ки қудрати ба амал овардани онҳо дошт, фиреб медиҳад». Ваҳй 13:13, 14. Дар ин ҷо танҳо фиребҳои сода пешгӯӣ нашудаанд. Одамон бо он муъҷизаҳо фиреб меёбанд, ки омилони Шайтон қудрати ба амал овардани онҳо доранд, на бо онҳо ки вонамуд меkunанд, ки ба амал меоваранд». Муборизаи Бузург, 553.

Таълимотҳои бардурӯге, ки бар урфу одатҳо ва анъанаҳо бино шудаанд, зухуроти мӯъҷизавии спиритистӣ, саноати қалбакии тиббию саноатӣ ва пайваستшавии ҳунари калисосозӣ бо ҳунари давлатдорӣ — ҳамаи инҳо сифатҳои ҳайвони ваҳшийи католикизм мебошанд. Гурури хусусияти қудрати аждаҳо аст. Такаббури худбоварона хусусияти пайғамбари дурӯғини протестантизми муртад аст.

Ва Исо, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, аз Урдун баргашт ва аз ҷониби Рӯҳ ба биёбон бурда шуд, дар он ҷо чиҳил рӯз аз иблис васваса карда мешуд. Ва дар он рӯзҳо ҳеҷ чиз нахӯрд; ва чун онҳо ба анҷом расиданд, баъд аз он гурусна шуд. Ва иблис ба ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, амр фармо, то ин санг нон гардад». Ва Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Навишта шудааст: “Одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломии Худо”». Луқо 4:1–4.

«Тахмин» исмест, ки ба амал ё ҳолати ҳақ пиндоштани чизе бидуни далел ё исботи кофӣ ишора мекунад. Он баровардани ҳукм ё хулосабарориро дар асоси маълумоти нопурра ё нокифоя дар бар мегирад. «Тахмин» ҳамчунин метавонад дараҷаи муайяни эътимод ба пиндошти шахсро ифода намояд, ҳатто вақте ки он комилан асоснок набошад.

Протестантизми муртад рӯзи якшанбиро ҳамчун рӯзи ибодати Худо қабул кардааст, бе ҳеҷ гуна далеле аз Каломии Худо барои пуштибонӣ аз он ақидаи ботил; ва ин корро дар ҳолате мекунад, ки огоҳона эътироф менамоянд, ки онҳо протестантанд, ва шиорашон «танҳо Каломии Худо» аст, ё чунон ки Мартин Лютер эълон карда буд: «Sola Scriptura!» Онҳо интиҳоб мекунад, ки онро бар асоси анъанаҳо ва русуми калисои Рум қабул намоянд, ё шояд танҳо ҳамчун мероси пазируфташуда аз падарони худ. Ҳангоми нидои баландии ғариштаи сеюм ҳақиқате, ки аз Китоби Муқаддас мутлақо ҳеҷ асосе барои парастии офтоб оварда намешавад, ба таври равшан ошкор хоҳад шуд; ва он гоҳ касоне ки дар он гумони ботили худ идома медиҳанд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт.

«Агар нури ҳақиқат ба шумо пешниҳод шуда бошад, ки шанбеи аҳди чорумро ошкор месозад ва нишон медиҳад, ки дар Каломии Худо барои риояи якшанбе ҳеҷ асосе вучуд надорад, ва бо вучуди ин шумо ҳанӯз ҳам ба шанбеи козиб мечаспед ва аз муқаддас нигоҳ доштани он Шанбате, ки Худо онро “рӯзи муқаддаси ман” меҳонад, сарпечӣ мекунад, пас шумо тамғаи ҳайвонро қабул менамоед. Ин кай рӯй медиҳад? — Вақте ки шумо ба он фармоне итоат мекунад, ки ба шумо амр медиҳад дар якшанбе аз меҳнат бозистед ва Худоро ибодат намоед, дар ҳоле ки медонед дар Китоби Муқаддас ҳатто як калимае нест, ки нишон диҳад якшанбе чизе ғайр аз рӯзи оддӣ корӣ аст, шумо розигии худро барои қабул кардани тамғаи ҳайвон медиҳед ва мӯҳри Худоро рад менамоед. Агар мо ин тамғаро бар пешониҳоямон ё бар дастҳоямон қабул кунем, доварихое, ки бар зидди нофармонон эълон шудаанд, бояд бар мо фуру оянд. Аммо мӯҳри Худои зинда бар онҳое гузошта мешавад, ки бо вичдони пок Шанбати Худовандро нигоҳ медоранд». Review and Herald, April 27, 1911.

Заъфи маъмулан даркшудаи ҳизби ҷумҳурихоҳ омодагии онҳост ба ин ки фарз кунанд муҳолифони сиёсии онҳо одил ва ростқавл ҳастанд, ҳол он ки меваҳои ҳизби демократ ба таври равшан ошкор месозанд, ки онҳо фарзандони падари дурӯғ ҳастанд. Ҷумҳуририхоҳон

борҳо ва пайваста муҳолифони сиёсии худро бар асоси сухани худ онҳо қабул мекунанд, дар ҳоле ки ба онҳо тақроран ва боз тақроран нишон дода шудааст, ки муҳолифонашон ҳаргиз ба сухани худ вафо намеkunанд. Онҳо ангеzaҳои ростқавлонро ба касоне нисбат медиҳанд, ки борҳо ҳеҷ гуна асоснокии ақлонӣ зоҳир накардаанд, то пешбиниҳои носаҳеҳи ҷумҳурихоҳонро дар бораи ростқавлӣ ва поквичдонӣ дастгирӣ намоянд. Ҳамчунин дуруст аст, ки бисёре аз ҷумҳурихоҳон аз баҳри фоидаи шахсии молиявӣ, ё ба сабаби шароити пинҳонии ғайриахлоқие, ки имкон медиҳад онҳоро ба осонӣ тахти дасткорӣ қарор диҳанд, аз ҳимояи принцип саркашӣ мекунанд; аммо хусусияти асосии нубуввати хизби ҷумҳурихоҳ фарзияпардозӣ аст.

Хосияти беибой аст, ки ба таври нубувватӣ дар протестантҳои муртад нишон дода шудааст ва ба онҳо имкон медиҳад вонамуд кунанд, ки мавқеи болотари ахлоқӣ ва сиёсиро ишғол кардаанд, дар ҳоле ки дар асл онҳо аз масъулиятҳои шахрвандии худ даст кашаанд, зеро интизориҳои пучи он ки рақибони сиёсии онҳо ба ваъдаи худ вафо хоҳанд кард. Таърифи бисёр маъмули девонагӣ он аст, ки кас ҳамагон як амалро тақрор ба тақрор анҷом диҳад, дар айнаи ҳол интизори натиҷаи дигар бошад; аммо ҷумҳурихоҳон баҳс мекунанд, ки маҳз демократҳо ба девонагӣ мубтало шудаанд, чунон ки ин дар нафрати онҳо нисбат ба Трамп зоҳир мегардад.

Бо вуҷуди ин, девонагии ҷумҳурихоҳон пайваста нишон дода мешавад, зеро онҳо ба созишҳо розӣ мешаванд, бар пояи он фарзия, ки созиш кори раванди қонунгузорист, дар ҳоле ки созишҳои сиёсии онҳо, ки иддао мекунанд бар принципи «раванди қонунгузорӣ» асос ёфтаанд, бо табақае анҷом меёбанд, ки ҳеҷ гоҳ созиш намеkunад. Демократҳо танҳо дар раванди сиёсӣ ақибнишинӣ мекунанд, вақте ки ба воситаи шумораи муқобили худ комилан маҳдуд карда мешаванд. Онҳо ҳаргиз далеле пешниҳод накардаанд, ки воқеан барои мавқеи миёна дар раванди сиёсӣ кор мекунанд. Девонагии ҷумҳурихоҳон дар он аст, ки онҳо тақроран аз дигарон интизориҳои хушбинона доранд, ки тамоман беасосанд.

Аксарияти мутлақи онҳое, ки аз Доналд Трамп ҷонибдорӣ мекунанд, шаҳодат хоҳанд дод, ки бадтарин хусусияти Трамп ин омодагии ўст ба он ки мардонро ҳамчун пуштибонони барномаи худ бипазирад, дар ҳоле ки далелҳои мавҷуда нишон медиҳанд, ки аз ҷониби Трамп ин интиҳоб комилан аз рӯйи ҷуръати худписандона анҷом ёфтааст. Ҷуръати худписандона сифати набуввати протестантизми муртад аст. Шайтон Масеҳро бо иктибос овардан аз Китоби Муқаддас озмуд, аммо дар ин амал Шайтон он порчаро таҳриф намуда, онро ба озмоише беасос ва ғайрикитобӣ табдил дод.

Ва Ёро ба Ерусалим овард ва бар кунгураи маъбад бинишонд, ва ба Ў гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро аз ин ҷо ба поён парто; зеро навишта шудааст: “Ў ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад фармуд, то ки Туро нигоҳ доранд”; ва: “Онҳо Туро бар дастҳои худ хоҳанд бардошт, мабодо пойи Худро ба санге бизанӣ.”» Ва Исо дар ҷавоби ў гуфт: «Гуфта шудааст: “Худованд Худои худро наозмояд.”» Луқа 4:9–12.

Дар қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда, маҳз протестантҳои Иёлотҳои Муттаҳида амри Китоби Муқаддасро дар бораи бозистодан аз меҳнат дар рӯзи шанбе гирифта, ҳукмро дар бораи

ибодати Худо дар шанбеи рӯзи ҳафтум ба як фармони сохта табдил хоҳанд дод, ки гӯё одамон дар асл вазифадоранд дар рӯзи офтоби бутпарастӣ ибодат кунанд. Онҳо як порчаи Китоби Муқаддасро ба як имтиҳони беасос ва ғайрикитобимуқаддасӣ таҳриф хоҳанд кард.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ман дидам, ки он ҳайвони дӯшоха даҳони аждаҳо дошт, ва қудрати ӯ дар сари ӯ буд, ва фармон аз даҳони ӯ берун хоҳад омад. Сипас Ман Модари Фоҳишагонро дидам; ки модар худи духтарон набуд, балки аз онҳо ҷудо ва мутамойиз буд. Ӯ рӯзи худро доштааст, ва он гузаштааст, ва духтаронаш, фирқаҳои протестантӣ, навбатӣ буданд, ки ба сахна бароянд ва ҳамон рӯҳияро ба амал оваранд, ки модар ҳангоми таъқиб кардани муқаддасон дошт. Ман дидам, ки ҳамчунон ки модар дар қудрат коҳиш меёфт, духтарон афзуда буданд, ва ба зудӣ онҳо қудратеро ба қор хоҳанд бурд, ки замоне модар ба қор мебурд.»

«Ман дидам, ки калисои номӣ ва адвентистони номӣ, мисли Яҳудо, моро ба католикҳо таслим хоҳанд кард, то нуфузи онҳоро ба даст оварда, бар зидди ҳақиқат бароянд. Дар он вақт муқаддасон қавме ноаён, барои католикҳо андак шинохтасуда хоҳанд буд; аммо калисоҳо ва адвентистони номие, ки аз имон ва одатҳои мо огоҳанд (зеро онҳо моро ба сабаби шанбе бад мегиданд, чунки онро рад карда наметавонистанд), муқаддасонро хиёнат хоҳанд кард ва онҳоро ба католикҳо ҳамчун қасоне маълум хоҳанд намуд, ки муассисаҳои мардумро нодида мегиранд; яъне, ки онҳо шанберо нигоҳ медоранд ва якшанберо нодида мегиранд.»

«Пас католикҳо ба протестантҳо амр хоҳанд дод, ки пеш раванд, ва фармоне содир хоҳанд кард, ки ҳар касе ки ба ҷойи рӯзи ҳафтум рӯзи якуми ҳафтaro риоя накунад, кушта шавад. Ва католикҳо, ки шумораашон бисёр аст, ҷониби протестантҳо хоҳанд гирифт. Католикҳо қудрати худро ба сурати ҳайвон хоҳанд дод. Ва протестантҳо, чунон ки модари онҳо пеш аз онҳо амал кард, барои нобуд сохтани муқаддасон амал хоҳанд кард. Аммо пеш аз он ки фармони онҳо натиҷа диҳад ё самар оварад, муқаддасон бо Овози Худо ҳалос хоҳанд шуд». Spalding and Magan, 1, 2.